

of their Father in Heaven! Woe upon his soul, for causing shame to Torah and prayer and for the desecration of G-d's Name among the nations! Therefore, let him be extremely ashamed and abashed, and let him return with complete repentance. And G-d will not withhold good, for He desires the repentance

of the wicked.

יִשְׂרָאֵל לְהִיטָל גּוֹלִים מֵעַל שְׁלֹחַן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים. אָהֳזָה עַל נַפְשׁוֹ שְׁגוֹרָם בְּטוֹל הַתּוֹרָה וְעִבּוּדָה וְחִלּוּל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בֵּין הַגּוֹיִם. לָכֵן יְבוֹשׁ וַיִּכְלֵם מְאֹד וַיִּחְזוֹר בְּתַשׁוּבָה שְׁלִימָה. וְה' לֹא יִמְנַע טוֹב כִּי הוּא רוֹצֵה בְּתַשׁוּבַת הַרְשָׁעִים:

Practical Law:

Rambam, Laws of Forbidden Relations, 22

(1) It is forbidden to be secluded with anyone with whom relations are forbidden, even if she is an elderly woman or a young girl, for this leads to forbidden relations. The exceptions are a mother with her son, a father with his daughter, and a husband with his wife during her menstrual impurity. However, a bridegroom whose wife became a menstruant before he had relations with her [for the first time], is forbidden to be secluded with her. Instead, she sleeps among the women and he sleeps among the men. But if he had relations with her for the first time and then she became a menstruant, he is

permitted to be secluded with her. (2) Jews are not suspect of homosexuality nor of bestiality. Therefore, there is no prohibition against being alone with them. But if someone distances himself even from being alone with another man or with an animal, he is praiseworthy. The greatest Sages would distance themselves from animals in order that they not be alone with them. The prohibition of being alone with someone who is forbidden is learned from the Oral Torah.

הלכה

הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כ"ב

א אָסוּר לְהִתְיַחַד עִם עֵרוּה מִן הָעֵרְוִיּוֹת בֵּין זְקֵנָה בֵּין יְלֵדָה שְׂדֵבֶר זֶה גּוֹרֵם לְגִלוּת עֵרוּה. חוּץ מֵהָאֵם עִם בְּנָהּ וְהָאָב עִם בָּתוּר וְהַבֶּעַל עִם אִשְׁתּוֹ נְדִיָּה. וְחָתָן שִׁפְרָשָׁה אִשְׁתּוֹ נְדִיָּה קוֹדֵם שְׂיִבְעוּל אָסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה אֲלֵא הִיא יֹשֶׁנָּה בֵּין הַנְּשִׁים וְהוּא יֹשֵׁן בֵּין הָאֲנָשִׁים וְאִם בָּא עָלֶיהָ בִּיאָה רֵאשׁוֹנָה וְאַחַר כֵּךְ נִטְמָאָה מִתָּר לְהִתְיַחַד עִמָּה: ב לֹא נִחְשָׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל מִשְׁכָּב זָכָר וְעַל הִבְהֵמָה לְפִיכָךְ אֵין אָסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּהּ. וְאִם נִתְרַחַק אֶפְלוּ מִיִּחְוָד זָכָר וּבִהֵמָה הָרִי זֶה מִשְׁכָּב וּגְדוּלֵי הַחֲכָמִים הָיוּ מִרְחִיקִין הִבְהֵמָה כִּדִּי שְׁלֹא יִתְיַחְדוּ עִמָּה. וְאִסוּר יְחוּד הָעֵרְוִיּוֹת מִפִּי הַקְּבֵלָה:

BESHALACH FOR MONDAY

TORAH

בשלה ליום שני

תורה

יבין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשם ב"ן להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

א וּמִלֵּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימָר:
ב מִלֵּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּתְבוּן וַיִּשְׁרוּן קָדָם פּוֹם

יֵד א וַיְדַבֵּר יְדוּה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבוּ וַיִּחְנוּ לִפְנֵי פִי

14 (1) And the Lord spoke to Moshe, saying; (2) Speak to the Children of Israel that they turn back, and camp before Pi HaCherot, between Migdol and the sea,

חִירְתָּא בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין יָמָא
 קָדָם בְּעֵיל צְפוֹן לְקַבְלֵיהּ
 תְּשִׁרוֹן עַל יָמָא: ג וַיִּמַּר פַּרְעֹה
 עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִעַרְבְּלֵין אֲנוּן
 בְּאַרְעָא אַחַד עֲלִיהוֹן מִדְּבָרָא:

הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לְפָנַי בְּעַל צְפוֹן
 נִכְחוּ תַחְנוּ עַל-הַיָּם: ג וַאֲמַר פַּרְעֹה לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל נִבְכִים הֵם בְּאַרְץ סָגֵר עֲלֵיהֶם

in front of Ba'al Tzefon. Camp opposite it, near the sea. (3) And Pharaoh will say regarding the children of Israel; They are bogged down in the land. The

RASHI

(2) **That they turn back** — [ישׁבוּ] *does not mean, “they are going to return, and camp” since they had never before camped at Pi HaCherot. Instead it means, “they are going to* turn back,” toward the Egyptians. Throughout the third day, they drew closer to the Egyptians in order to mislead Pharaoh. He would conclude that they were lost, as the [following] verse affirms: “Pharaoh will say regarding the Children of Israel; [They have lost their way in the area.]” **And camp before Pi HaCherot** — [Pi HaCherot] is the same Pitom, mentioned above (1:11), but now it acquired the name “Pi HaCherot,” [from the root חירות] because there they became free men (בני חורין). [Nevertheless, it retained the name “Pi,” literally “mouth,” since] there were two lofty and sheer rock formations, and the valley between them was called Pi HaSelaim — the opening (mouth) of the rocks. **In front of Ba'al Tzefon** — [This was one of the Egyptian idols. Even though verse 12:12 above informs us that “Against all the deities of Egypt I will execute judgment” nevertheless,] of all the Egyptian deities, this one remained in order to mislead them. They would say that their deity was invincible, [and since he had saved himself, he would save them as well. In this way, they would pursue the Israelites and eventually drown.] In this regard, Iyov explained, “He misleads the nations and then destroys them.” (Job 12:23) (3) **And Pharaoh will say** — When he hears that they are turning back. **לבני ישראל** — [This is not to be understood as “to the Israelites,” with the connotation of אל, but] “regarding the Children of Israel,” [with the connotation of על]. Similarly, “The Lord will fight for you” (לכם), (verse 14 below), with the connotation of עליכם. Also, “Say of me (לי), that he is my brother” (Genesis 20:13), with the connotation of עלי הם — They are imprisoned and bogged down. Serer in Old French [meaning bogged down or sunk deeply into something], as in עמק הבכא — the deep valley (Psalms 84:7); מבכי נהרות — the depths of the rivers (Job 28:11); נבכי הים — depths of the ocean (ibid. 38:16). [This is also the explanation here:] They are trapped in the desert. They do not know how to get out of it,

רש"י

(ב) וישבו. לאחוריהם לצד מצרים היו מקרבין כל יום השלישי כדי להטעות את פרעה שיאמר תועים הם בדרך כמו שנאמר ואמר פרעה לבני ישראל וגו' ויחנו לפני פי החירות. הוא פיתום ועבשו נקרא פי החירות על שם שנעשו שם בני חורין והם שני סלעים גבוהים זקופים והגיא שביניהם קרוי פי הסלעים: לפני בעל צפון. הוא נשאר מכל אלהי מצרים כדי להטעותן שיאמרו קשה יראתן ועליו פרש איוב משגיא לגוים ויאבדם: (ג) ואמר פרעה. כשישמע שהם שבים לאחוריהם: לבני ישראל. על בני ישראל. וכן ה' ילחם לכם עליכם. אמרי לי אחי הוא אמרי עלי: נבכים הם. כלואים ומשוקעים ובלע"ז שיר"ר כמו בעמק הבכא מבכי נהרות נבכי ים. נבכים הם כלואים הם במדבר

ד וַיִּתְקַף יָת לְבַא דְּפָרְעָה
וַיִּרְדֵּף בְּתַרְיֵהוֹן וַאֲתִיקָר
בְּפָרְעָה וּבְכָל מִשְׁרֵיתֶיהָ
וַיִּדְעוּן מִצְרָאֵי אֲרֵי אָנָּא יי
וְעַבְדוּן כֵּן:

הַמְדַבֵּר: ד וְחִזְקֵתִי אֶת־לֵב־פָּרְעֹה וְרַדְּףֵהוּ
אֲחֵרֵיהֶם וְאֶכְפְּדֵהוּ בְּפָרְעָה וּבְכָל־חֵילוֹ
וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יְדוּהַ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן:

desert has locked them in. (4) And I will harden Pharaoh's heart, and he will chase after them and I will be glorified through Pharaoh and his entire army, And Egypt shall know that I am the Lord. And so they did.

RASHI

and in which direction to go. (4) **And I will be glorified through Pharaoh** — *When the Holy One, Blessed is He, punishes the wicked, His Name becomes exalted and honored. This is confirmed by the verse, "I will put him on trial ..." and then, "I will be exalted and sanctified, and become known." (Ezekiel 38:22-23). Similarly, "There He broke the arrows flying from the bow ..." and then, "God is acclaimed in Yehudah ..." (Psalms 76:2). Also, "God has done justice.*

He is renowned" (ibid. 9:17) [i.e., through His exercise of justice, His Name becomes known in the world]. **Through Pharaoh and his entire army** — *He was the first to transgress, [as is evident from Exodus 1:8-10,] therefore the punishment began with him. And so they did* — *This is to declare their praise. They obeyed Moshe [and turned back toward the Egyptians], and they did not argue, "Why must we move closer toward our pursuers, we ought to flee." Instead, they said, "We have only to carry out the orders of the son of Amram" [i.e., Moshe].*

רש"י

שְׂאִינָן יוֹדְעִין לְצַאת מִמְּנוּ וּלְהִיכֵן יִלְכוּ: (ד) וְאֶכְפְּדֵהוּ בְּפָרְעָה. שֶׁהַקֶּב"ה מִתְנַקֵּם בְּרָשָׁעִים שְׂמוֹ מִתְגַּדֵּל וּמִתְכַבֵּד. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וְנִשְׁפָּטְתִי אִתּוֹ וְגו' וְאַחַר כֵּן וְהִתְגַּדְלֵתִי וְהִתְקַדְּשֵׁתִי וְנִודַעְתִּי וְגו' וְאוֹמֵר שְׁמָה שֶׁבַר רִשְׁפֵי קִשְׁתְּךָ וְאַחַר כֵּן נִודַע בִּיהוּדָה אֱלֹהִים וְאוֹמֵר נִודַע ה' מִשְׁפֹּט עֲשֵׂה: בְּפָרְעָה וּבְכָל חֵילוֹ. הוּא הַתְּחִיל בְּעַבְרָה וּמִמְּנוּ הַתְּחִילָה הַפּוֹרְעָנוּת: וַיַּעֲשׂוּ כו'. לְהַגִּיד שֶׁחָבֵן שֶׁשָּׁמְעוּ לְקוֹל מֹשֶׁה וְלֹא אָמְרוּ הֵיאֵךְ נִתְקָרַב אֶל רוֹדְפֵינוּ אֲנִי עֲרִיכִים לְבְרוּחַ אֱלֹא אָמְרוּ אֵין לָנוּ אֱלֹא דְבַרֵי בֶן עַמְרָם:

PROPHETS Judges 4

ה וְהִיא יָשְׁבָה בְּקִרְיַת בְּעֵטְרוֹת
דְּבוּרָה מִתְּפַרְנֶסָא מִן דִּילָהּ
וְלָהּ דְקָלִין בִּירִיחוֹ פְּרֻדְסִין
בְּרַמְתָּא וַיִּתֵּן עֲבָדֵין מֹשֶׁה
בְּבִקְעָתָא בֵּית שְׁקִיאָא בְּבֵית אֵל
עַפְרַת חוּר בְּטוֹר מְלֶכָא וְסִלְקִין לְוִתָּהּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדִינָא: ו וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא לְבָרַק בֶּר אֲבִינוּעָם מִקְדָּשׁ

ה וְהִיא יוֹשֶׁבֶת תַּחַת־תְּמָר דְּבוּרָה בֵּין הַרְמָה וּבֵין
בֵּית־אֵל בְּהַר אֶפְרַיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמִשְׁפָּט: ו וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְבָרַק בֶּן־אֲבִינוּעָם

נביאים שופטים פרק ד

(5) And she sat under the palm tree of Deborah between Ramah and Bet-Eil in Mount Ephraim; and the people of Israel came up to her for judgment. (6) And

RASHI

(5) **Under the palm tree** — *She owned palm trees in Jericho.*

רש"י

(ה) תַּחַת תְּמָר. תְּמָרִים הָיָה לָהּ בִּירִיחוֹ:

דְּבֵית נַפְתָּלִי וְאָמַרְתָּ לִּיהִּ הֲלֹא
פָּקַד יי אֱלֹהֵי דִישְׂרָאֵל אֲזַיִל
וְתִתְּנֶנֶּנִּי בְּטוֹרָא דְתַבּוּר
וְתִדְבֹר עִמָּךְ עֶסְרָא אֶלְפִין
גְּבָרָא מִבְּנֵי נַפְתָּלִי וּמִבְּנֵי
זְבֻלוֹן: ז וְאֶתְיַב עַל יַדְךָ
לְנַחֵלָא דְקִישׁוֹן יַת סִיסְרָא רַב
חֵילָא דְיָבִין וְיַת רְתִיכֹהִי וְיַת
מִשְׁרֵיתֶיהּ וְאֶמְסַרְנָהּ בְּיַדְךָ:
ח וְאָמַר לָהּ בְּרַק אִם תִּיזְלִין

מִקְדֵּשׁ נַפְתָּלִי וְתֹאמַר אֵלָיו הֲלֹא־צִוָּה ׀ יְדוּה
אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ וּמִשְׁכַּת בְּהַר תַּבּוּר וּלְקַחְתָּ עִמָּךְ
עֲשֵׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ מִבְּנֵי נַפְתָּלִי וּמִבְּנֵי זְבֻלוֹן:
ז וּמִשְׁכַּתִּי אֵלָיִךְ אֶל־נַחַל קִישׁוֹן אֶת־סִיסְרָא שֶׁר־
צָבָא יָבִין וְאֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־הַמוֹנּוֹ וְנִתְתִּיחֶהּ בְּיַדְךָ:
ח וַיֹּאמֶר אֵלָיֶהּ בְּרַק אִם־תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְאִם־
לֹא תִלְכִּי עִמִּי לֹא אֵלָיִךְ:

עמי ואיזיל ואם לא תיזלין עמי לא איזיל:

she sent and called Barak the son of Avinoam from Kedesh-Naftali, and said to him, Has not the Lord God of Israel commanded, saying, Go and gather your men to Mount Tavor, and take with you ten thousand men from the sons of Naftali and from the sons of Zevulun? (7) And I will draw to you, to the river Kishon, Sisera, the captain of Yavin's army, with his chariots and his multitude; and I will deliver him into your hand. (8) And Barak said to her, If you will go with me, then I will go; but if you will not go with me, then I will not go.

RASHI

רש"י

(6) **Has not [the Lord God of Israel] commanded** — *Through Moshe, "Rather you must utterly destroy them."* (Deuteronomy 20:17) (ו) הלא צוה. ביד משה כי החרם תחרים:

Writings Mishlei 14

כתובים משלי פרק יד

כֹּה מַפְצִיא נַפְשָׁא סְהָדָא
דְּקוּשְׁטָא וּדְמַלְל כְּדְבוּתָא
רְמִיא הוּא: כו דְחַלְתִּיהּ דְאֵלֵהּ
סְבָרָא דְעִשְׁנָא וּלְבַנּוּי נְהוּי
תּוּכְלֵן: כז דְחַלְתָּא דְאֵלֵהּ
מְבוּעַ דְחַיִּי לְדַמְסִי מִן פְּחָא

כֹּה מִצִּיל נַפְשׁוֹת עַד אִמַת וַיִּפַּח פְּנֵיבַיִם מִרְמָה:
כו בִּירְאֵת יְדוּה מִבְּטַח־עֵז וּלְבַנּוּי יִהְיֶה מַחְסֵה:
כז יִרְאֵת יְדוּה מְקוֹר חַיִּים לְסוּר מִמִּקְשֵׁי מוֹת:
כח בְּרַב־עַם הִדְרַת־מֶלֶךְ וּבְאִפְס לֹאִם מַחְתַּת רְזוּן:

דמוּתָא: כח בְּסוּגְעָא דְעֵמָא דְהִרְיָה דְמִלְכָּא וְהִיךְ דְּבָצִיר עֵמָא מִתְתַּבֵּר פְּרַנְסִיָּה:

(25) A truthful witness saves lives; but one who speaks lies is deceitful.
(26) There is a strong assurance in the fear of the Lord and it will give refuge for his children. (27) The fear of the Lord is a fountain of life, to veer from the snare of death. (28) In the multitude of people is the King's glory; but in the lack of people is the downfall of His Princedom.

RASHI

רש"י

(28) **In the multitude of people** — *When the multitude is righteous, it is the glory of the Holy One Blessed is He. But in the lack of*

(כח) בְּרַב עַם. שְׁהַצְבוּר וְכָאִים הִדְרַת הַקְּב"ה: וּבְאִפְס לֹאִם. כְּשֵׁאִינֵן דְּבָקִים בּוּ:

people — *When they do not cleave to Him.*

Mishnah Shabbat, chapter 16

משנה שבת פרק טז

(1) [The Gemara (117b) explains that the Rabbis prohibited a person from saving his possessions from a fire, lest he come to extinguish the fire even though, no life was in danger. However, certain items the Rabbis did permit to be saved.] All sacred writings [Torah, Nevi'im and Ketuvim] may be saved from a fire [provided that they are written in Hebrew and in *Ashurit*], whether we read them [in public on the Shabbat, as we do

Torah and Nevi'im], or not, [i.e., Ketuvim, which by Rabbinic decree were not read even by the individual on Shabbat, so that people would attend the *halachic* discourses which were given to the public on Shabbat instead (see Mishnah further)]; and even if they are written in any [other] language [which, according to some, is prohibited and may not be saved on the Shabbat. However, when they are worn], they must be hidden [in a *genizah* — repository for holy objects]. And why do we not read [the Ketuvim writings]? Because of the neglect of the *Bet Midrash*. One may save the sheath of a scroll together with the scroll, and the case of *tefillin* together with the *tefillin*, even if it [also] contains money. And to where are they taken, when rescuing them? Into a blind alley [with one side post, i.e., three walls with the fourth side open to a public domain where Biblically, there is no prohibition to carry. However, this was prohibited since it can be easily confused with a public domain. A dispensation to the prohibition was made where a symbolic reminder was placed to delineate the two distinct areas; according to Rabbi Eliezer (Eruvin 1:2), this is done with two side posts on either corner of the open fourth side. Here, however, even Rabbi Eliezer would agree, that one side post is sufficient when it comes to saving holy scrolls]. Ben Beteira says; Even into an open alley [without any side posts at all; the *halachah* does not follow Ben Beteira]. (2) One may save [enough] food [so that he fulfills his requirement] for [the] three [Shabbat] meals, that which is fit for people [is saved], for people; that which is fit for animals, for animals. [Since, here in contrast to the first Mishnah, he is saving the food only in an area where there is no prohibition against carrying at all, why, then, would he not be permitted to save as much as he could? The reason being that the Rabbis prohibited it, lest he come to extinguish the fire.] How

בנו עובדיה מברטנורא

א כל כתיבי הקודש. אפילו נביאים וכתובים, מצילין אותן מחצר שנפלה בו הדליקה לחצר אחרת שבאותו מבוי אף על פי שלא עירבו, והוא שיהיו כתובים בכתב אשורית ובלשון הקודש: **בין שקורין בהן.** כגון נביאים שמפטרין בהן בשבת בבית הכנסת: **בין שאין קורין בהן.** כגון כתובים, דאף יחידיים אין קורין בהן בשבת מפני ביטול בית המדרש כדלקמן, שהיו דורשים לעם בשבת ומורין להן הלכות איסור והיתור, לפי שכל ימות החול הם עסוקים במלאכתן, ואסרו לקרות בכתובים בשבת בשעת בית המדרש משום דמשכי ליבא ואתו לאמנועי מלשמוע הדרשה: **ואע"פ שכתובים בכל לשון.** ואיכא למאן דאמר דלא נתנו לקרות בהן ואין מצילין אותן, אפילו הכי טעונים גניזה ואסור להניחן במקום הפקר: **למבוי שאינו מפולש.** שיש לו שלש מחיצות ולחי אחד ברוח רביעית, זהו מבוי שאינו מפולש האמור כאן. שלש מחיצות בלא לחי, זהו מבוי מפולש. והכי מפרש לה בגמרא. ואין הלכה כבן בתירא: **ב מצילין מזון שלש**

א כל כתיבי הקודש מצילין אותן מפני הדליקה, בין שקורין בהן ובין שאין קורין בהן. ואף על פי שכתובים בכל לשון, טעונים גניזה. ומפני מה אין קורין בהן. מפני בטול בית המדרש. מצילין תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין, ואף על פי שיש בתוכן מעות. ולהיכן מצילין אותן. למבוי שאינו מפולש. בן בתירא אומר, אף למפולש: **ב מצילין מזון שלש סעודות הראוי לאדם, הראוי לבהמה לבהמה.** כיצד. נפלה דליקה בלילי

so? If a fire breaks out Shabbat eve [before he ate, then], food for three meals may be saved; [if it breaks out] in the morning, food for two meals may be saved; at [the time of] *minchah*, food for one meal [in each case, he saves that which is necessary for completing his three Shabbat meals]. Rabbi Yose says; [Since the Shabbat requires three meals], we may [therefore,] save food for three meals at all times [the *halachah* does not follow Rabbi Yose]. (3) One may save a basketful of

loaves, even if it contains [sufficient for] one hundred meals [since there is only one saving motion], and [similarly, one may save] a round cake of pressed figs [which has more than is required for three meals], and [so, too,] a barrel of wine. He [the owner] may say to others; Come and save for yourselves, and if they are wise [and know that, in this case, it is permissible for them to take money for their efforts], they make a reckoning with him after the Shabbat. [Here, in essence, they are saving ownerless food, it thus belongs to them and therefore they may charge him a fee for their labor, in exchange for returning the food.] And to where are they taken, when rescuing them? To a courtyard with an *eruv* [*chatzeirot*, a procedure which allows carrying to and from a courtyard where more than one house opens up into it, and to and from an alley where many courtyards open up into a central alleyway; i.e., he may carry the saved food only to an area where it is completely permissible to carry]. Ben Beteira says; even to a courtyard which does not have an *eruv* [*chatzeirot*]. (4) And to there [according to the *Tanna Kamma*, to a courtyard with an *eruv*; according to Ben Beteira, even to one without] that he may carry out all the utensils [he requires] for his use [i.e., to serve the meals]; and he puts on all [the clothes] that he can wear and wraps himself in all that he can wrap himself [thereby rescuing them from the fire]; Rabbi Yose says; [Only] eighteen garments [which one wears daily, they are: A cloak, a quilted overcoat, a wide belt

שבת, מצילין מזון שלש סעדות, בשחרית, מצילין מזון שתי סעדות, במנחה, מזון סעדה אחת. רבי יוסי אומר, לעולם מצילין מזון שלש סעדות: ג מצילין סל מלא ככרות, ואף על פי שיש בו מאה סעדות, ועגול של דבלה, וחקית של יין. ואומר לאחרים, באו והצילו לכם. ואם היו פקחין, עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן. לחצר המערבת. בן בתירא אומר, אף ל שאינה מערבת: ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה שיכול ללבוש, ועוטף כל מה שיכול לעטוף. רבי יוסי אומר, שמונה עשר

רבנו עובדיה מברטנורא

סעודות. ואף על גב דבהיתרא קא טרח, דהא לא שרו ליה לאצולי אלא לחצר המעורבת בלבד, אפילו הכי לא שרי ליה לאצולי טפי, מפני שאדם בהול על ממונו, ואי שרית ליה אתי לכבוויי: **נפלה דליקה בלילי שבת.** קודם אכילה: **שחרית.** קודם סעודה: **רבי יוסי אומר לעולם הוא מציל.** הואיל ויומא בר הכי הוא ובהיתרא טרח. ואין הלכה כרבי יוסי: **ג מצילין סל מלא ככרות.** הואיל ובבת אחת הוא מציל, מה לי פורתא מה לי טובא: **ועיגול של דבלה.** אע"פ שהוא גדול ויש בו סעודות הרבה: **ואם היו פקחים.** ויודעים שאם ישאלו שכר כפועלים לאו שכר שבת שקלי, כיון דמעיקרא לאו אדעתא דשכר פעולה באו, עושין עמו חשבון לאחר שבת. ובירא שמים עסקינן, דאף על גב דמהפקירא קא זכי ומה שהציל ידידה הוי, מכל מקום לא ניחא ליה דלתהני מאחרים, דידע דעל כרחיה אפקריה, ובחנם נמי לא ניחא ליה דלטרה, הלכך שקיל אגריה: **ד ולשם הוא מוציא.** לתנא קמא, לחצר המעורבת; ולבן בתירא, אפילו לחצר שאינה מעורבת: **כלי תשמישו.** שצריכים לו לאותו היום לסעודה: **שמונה עשר כלים.** שהוא רגיל ללבוש בחול בבת אחת, ותו לא. ואלו הן: הסרביל העליון, ומלבוש שממלאין אותו מוך וצמר גפן בין תפירה לתפירה שקורין בערבי מחשי"א, וחגור רחב שחוגר ממעל למדי, ובגד צר וקצר שקורין בלע"ז גונ"א, וחלוק שלובש על בשרו שקורין קמז"א, וחגור שחוגרים עליה, וכובע שבראשו, ומצנפת, ושני מנעלים שברגליו, ושני בתי שוקים,

worn over the coat, a shirt, an undershirt, a belt, a hat, a cap, two shoes, two socks, two gloves, two kerchief towels, a shawl that covers the head and shoulders and a scarf]. [After reaching safety, he may remove the garments and] then may put on [a new set of garments] again and carry them out, and he may say to others; Come [do as I do] and rescue with me. (5) Rabbi Shimon ben Nannas says; one may spread a goatskin over a closet, chest, or trunk which is catching fire, because it singses [but does not burn, thus protecting the box]. And one may make a barrier with all vessels, whether full [of water] or empty, so that the fire should not travel onward [even if by doing so, the vessels break, dousing the fire]. Rabbi Yose forbids it in the case of new earthen vessels filled with water. Since they cannot withstand the heat, they will burst, extinguishing the fire [Rabbi Yose maintains that the Rabbis forbade to indirectly cause the extinguishing of fire, even in a case of financial loss]. (6) If a gentile [other than his own slave] comes to extinguish [the fire], we do not say to him; Extinguish it [the Rabbis prohibited to instruct a non-Jew to do a labor which he himself is Biblically forbidden to do] nor [must we object and say to him,] Do not extinguish, because his resting [on the Shabbat, being that he has no obligation to do so,] is not our responsibility. But if a minor comes to extinguish, we may not permit him [to do so], because his resting is our responsibility. (7) A bowl may be inverted over a lamp so that the beams should not catch [fire, provided that it does not extinguish the lamp], and over [fowl] excrement [because] of a child [i.e., preventing the child from soiling himself. It should be noted that excrement in an area frequented by people may be removed because of its repulsiveness. The case here, however, is referring to excrement of birds which is in an area not frequented by people and therefore, it may not be removed. However, it may be covered to protect a playing child from soiling] and [one may invert a bowl] over a scorpion [even though it is thus trapping it], so that it should not bite. Rabbi

כלים. וחזור ולובש ומוציא, ואומר לאחרים, בואו והצילו עמי: ה רבי שמעון בן ננס אומר, פורסין עור של גדי על גבי שדה תבה ומגדל שאחו בהן את האור, מפני שהוא מחרך. ועושים מחצה בכל הכלים, בין מלאים בין ריקנים, בשביל שלא תעבר הדלקה. רבי יוסי אומר בכלי חרש חדשים מלאין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור והן מתבקעין ומכבין את הדלקה: ו נכרי שגא לכבות, אין אומרים לו כבה ואל תכבה, מפני שאין שבייתו עליהן, אבל קטן שגא לכבות, אין שומעין לו, מפני ששבייתו עליהן: ז כופין קערה על גבי הנר בשביל שלא תאחו בקורה, ועל צואה של קטן, ועל עקרב שלא תשך.

בנו עובדיה מברטנורא

ושני בתי ידים שמלבישים אותם על הידים ומכסין בהן הזרועות עד האצילים, ושני רידיים שמתנגב בהן, וטלית קטן שמכסה בו ראשו וכתפו, וסודר שבצוארו ותלויין שני ראשיו לפניו וקורין לו בערבי ש"ד: **בואו והצילו עמי**. שכשם שהוא מציל כך הם מצילים. אבל לעיל אמר בואו והצילו לכם, שפעמים שהוא מציל יותר ממה שהם יכולים להציל, כגון שהוא לא סעד והן סעדו או איפכא: **ה שירה**. העשויה כמין ארון: **תיבה**. קטנה של שולחני: **ומגדל**. ארמאריא"ו בלע"ז ובערבי מנשא"ר. ושלשתן של עץ: **מפני שהוא מחרך**. ואין האור נאחזת בו, ומציל על כלי עץ שלא ישרף: **בין מלאים**. מים: **שאין יכולין לקבל את האור**. מפני שחדשים הם. וסבר ר' יוסי גרם כיבוי אסור אפילו במקום הפסד ממון. ואין הלכה כר' יוסי: **ו אין אומרים לו כבה**. דאמירה לנכרי שבות: **ואל תכבה**. אין צריך למחות בידו אלא יניחנו ויכבה, מפני שאין שביית הנכרי עליהן, דישראל אינו מוזהר על שביית הנכרי בשאינו עבדו: **ז כופין קערה**. של חרס על גבי הנר, ובלבד שלא יכבה. ואע"פ שנוטל כלי להצלת קורה שאינה ניטלת בשבת, הא אותיבנא מינה לר' יצחק דאמר אין כלי ניטל אלא לצורך דבר הניטל, ושני לה, בצריך למקומו של כלי דשרי לטלטלו לצורך מקומו: **ועל צואה של קטן**. לאו צואה של נער קטן קאמר, דהא גרף של רעי הוא ומותר לטלטלו ולהוציאו לאשפה.

Yehudah said; An incident came before Rabban Yochanan ben Zakkai [where one covered a scorpion] in Arav, and he said; I fear on his account [that since the scorpion was not chasing him and he was not in danger, he may be liable to] a sin-offering [for violating the forbidden labor of trapping. The *halachah*, however, is that poisonous scorpions and the like, are to be killed on sight and those of whose bite one is not

certain whether or not, they are, in fact, poisonous, may be killed only if they are chasing him]. (8) If a gentile ignites a lamp, a Jew may make use of its light; but, if [he does it] for the sake of the Jew [even though the gentile, too, benefits from that same light], it is forbidden. If he draws water [from a well in a public domain, the well being more than ten handbreadths deep, it is considered a private domain and thus, when he removes it from the well he is transferring from a private to a public domain; if] to give his own animal to drink, a Jew may water [his animal] after him [and we are not concerned lest the gentile had drawn some extra water for the Jew]; but if [he draws it] for the Jew, it is forbidden. If a gentile makes a gangway to disembark [from a ship] by it, a Jew may disembark after him; but, if because of a Jew, it is forbidden. It once happened that Rabban Gamliel and the Elders were arriving in a ship, when a gentile made a gangway to disembark, and Rabban Gamliel and the Elders disembarked upon it.

רבנו עובדיה מברטנורא

אלא הכי קאמר, ועל צואה של תרנגולים מפני הקטן שלא יטפח ויתלכלך בה. וכגון שצואה זו מונחת באשפה שבחצר, דלא רמיא קמיה ולא גרף של רעי הוא, הלכך אין מותר לטלטלה ולהוציאה, אבל כופין עליה קערה בשביל הקטן שלא יתלכלך: **מעשה בא.** כפיית כלי על עקרב: **בערב.** שם מקום: **חושש אני לו מחטאת.** דכיון שלא היה עקרב רץ אחריו חושש אני שמא חייב חטאת משום צידה. ולענין פסק ההלכה, אותן בעלי הארס שנושכין וממיתין ודאי, כגון הנחשים השרפים וכלב שוטה, מותר להרגן מיד כשיראה אותן ואפילו שאין רצים אחריו. ואותן שאינן נושכין וממיתין ודאי אלא פעמים ממיתין ופעמים אינן ממיתין, אם רצים אחריו מותר להרגן, ואם אין רצים אחריו כופה עליהם כלי, ואם דרסן והרגן לפי תומו מותר. ולצוד נחש מפני שרוצה לצחק בו אסור: **ח מילא מים.** מבור ברשות הרבים: **כבש.** עושה בספינה גדולה לירד בו מן הספינה ליבשה. ואיצטריך תנא לאשמועינן נר ומים. דאי תנא נר, הוה אמינא נר הוא דשרי, דליכא למגור שמא ירבה בשביל ישראל דנר לאחד נר למאה, אבל מים דאיכא למגור, אסור. ואי אשמועינן מים, הוה אמינא מים הוא דבשביל ישראל אסור, אבל נר אע"ג דבשביל ישראל כיון דאיהו נמי צריך ליה שרי דנר לאחד נר למאה, צריכא. וכבש אע"ג דדמי לנר, דכבש לאחד כבש למאה, משום מעשה דרבן גמליאל וזקנים תנא ליה דמעשה רב:

אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת: ח נכרי שהדליק את הנר, משתמש לאורו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מלא מים להשקות בהמתו, משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. עשה גוי כבש לירד בו, יורד אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באין בספינה, ועשה גוי כבש לירד בו, וירדו בו רבן גמליאל וזקנים:

Gemara Shabbat, 122a

גמרא שבת דף ק"ב ע"א

[In the Mishnah above we learned:] If a gentile makes a gangway [to disembark by it, a Jew may disembark after him]; now these are [all] necessary. For if we were informed [of the law regarding the case of a gentile who lights] a lamp [that a Jew may use its light, I might

עשה גוי כבש וכו'. וצריכא דאי אשמעינן נר משום

have thought, that only in this case is this permitted], since a lamp for one is a lamp for one hundred; but [regarding the case of drawing] water, [I might say] let us forbid it [even when the gentile draws it for his own use], lest he come to increase [the quantity drawn] on behalf of the Jew. However, regarding the gangway [since a gangway for one is as a gangway for a hundred] what need is there to relate this? It is only to tell us the story of Rabban Gamliel and the Elders. Our Rabbis taught: if a gentile gathers grass [as fodder], a Jew may feed [his cattle] after him, but if [he gathers] on the Jew's behalf, it is forbidden. If he draws water to give his cattle to drink, a Jew may water [his] after him, but if on the Jew's behalf, it is forbidden. When is this applicable? If he [the gentile] does not know him; but if he knows him it is forbidden [we fear lest he will increase the amount on his behalf]. But that is not so? For Rabbi Huna said in Rabbi Chanina's name: A man may stand his cattle on [growing] grass on the Sabbath [and we do not fear lest he cut grass for his animal], but not on *muktzah* [i.e., fodder is forbidden to handle, Rabbinically; we fear that if he stands his cattle there, he may come to feed them by hand and thus handle the fodder] on Shabbat [and since this grass which the gentile had cut had been growing on Shabbat is *muktzah*, how then, may a Jew stand his cattle there]! — It means that he stands in front of it [the animal], and it goes [there on its own] and eats. The Master said: “When is this applicable? If he [the gentile] does not know him; but if he knows him, it is forbidden.” But [the case of] Rabban Gamliel [since the gentile travelled with him on the boat, is a case where] he knew him? — Said Abaye: It was not [made] in his [i.e., Rabban Gamliel's] presence [and thus the gentile did not have him in mind when he made it]. Rava said: You may even say that it was in his presence: [However it is similar to the case of the lamp and as we learned:] “A lamp for one is a lamp for one hundred.” An objection is raised [against Rava]: Rabban Gamliel said to them; Since he did not make it in our presence, let us go down by it? — Rather say [that Rabban Gamliel said]; Since he made it, let us go down by it. Come and hear: If a city inhabited by Jews and gentiles contains baths where there is bathing on Shabbat, if the majority are gentiles, one [a Jew] may bathe there immediately [after Shabbat, since it was heated primarily for gentiles]; if, however, the majority are Jews, one must wait until hot water could be heated [after Shabbat, so as not to benefit from the heating of the water on Shabbat. Now, the water had to be heated for the gentiles, in any case, and there is no real difference between heating for one or for many; furthermore, it was not heated in the Jew's presence, yet one must not benefit from it. This contradicts both

דְּנֵר לְאֶחָד נֵר לְמֵאָה. אָבֵל מִיִּם לִיגְזֹר דִּילְמָא אָתִי
 לְאִפּוּשֵׁי בְשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. וְכַבֵּשׁ לְמָה לִי. מַעֲשֵׂה דְרַבֵּן
 גַּמְלִיאֵל וְזִקְנִים קָא מְשַׁמְעֵ לָן. תְּנִי רַבָּנָן נִכְרֵי שְׁלֵקֵט
 עֲשָׁבִים מֵאֲכִיל אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל
 אָסוּר. מְלֵא מִיִּם לְהִשְׁקוֹת בְּהֵמָתוֹ מִשְׁקָה אַחֲרֵי
 יִשְׂרָאֵל. וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל אָסוּר. בְּמָה דְבָרִים
 אָמֹרִים שְׂאִין מְכִירוֹ. אָבֵל מְכִירוֹ אָסוּר. אִינִי וְהָאֲמַר
 רַב הוּנָא אָמַר רַב חֲנִינְא מְעַמִּיר אָדָם בְּהֵמָתוֹ עַל גְּבִי
 עֲשָׁבִים בְּשַׁבַּת אָבֵל לֹא עַל גְּבִי מוֹקְצָה בְּשַׁבַּת.
 דְּקָאִים לָהּ בְּאִפְסָה וְאִזְלָא אִיהִי וְאָכְלָה. אָמַר מַר בְּמָה
 דְּבָרִים אָמֹרִים שְׂאִין מְכִירוֹ אָבֵל מְכִירוֹ אָסוּר. וְהָאֵ
 רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְכִירוֹ הוּוּ. אָמַר אַבְיִי שְׁלֵא בְּפִנְיֵי הוּוּ.
 רַבָּא אָמַר אִפִּילוֹ תִּמְאָ בְּפִנְיֵי. נֵר לְאֶחָד נֵר לְמֵאָה.
 מְתִיבֵי אָמַר לָהֶן רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הוּאִיל וְשְׁלֵא בְּפִנְיֵי
 עֲשָׂאוֹ נֵר בּוֹ אִמָּא הוּאִיל וְעֲשָׂאוֹ נֵר בּוֹ. תָּא שְׁמַע
 עִיר שִׁישְׂרָאֵל וְנִכְרִים דָּרִים בְּתוֹכָהּ. וְהִיתָה בָּהּ מְרַחֵץ
 הַמְרַחֶצֶת בְּשַׁבַּת אִם רוּב נִכְרִים מְתָר לְרַחוּץ בָּהּ מִיָּד.
 אִם רוּב יִשְׂרָאֵל יִמְתִּין בְּכַדֵּי שְׂיַחְמוּ חָמִין. הֵתָם כִּי

Abaye and Rava]. — There, when they heat, they do so with the view of the majority [hence, it is regarded as being heated specifically for Jews]. Come and hear: If a lamp [is lit on Shabbat and] is burning at a party; if the majority are gentiles, one may make use of its light; if the majority are Jews, it is forbidden; if half and half, it is forbidden [thus contradicting Rava, that a lamp for one

is a lamp for one hundred]? — There, too, when they lit it, they did so with the view of the majority. Shmuel visited the house of Abin of Toran. A gentile came and lit a lamp, [whereupon] Shmuel turned his face away [so as not to benefit from it]. However, upon seeing that he [the gentile] had brought a document and was reading it, he said to himself; He has lit it for himself; so he then turned his face towards the lamp.

מחממי אדעתא דרובא מחממי. תא שמע גר הדלוק במסכה אם רוב נכרים מתר להשתמש לאורה. אם רוב ישראל אסור מחצה על מחצה אסור. התם נמי כי מדלקי אדעתא דרובא מדלקי. שמואל אקלע לבי אבין תורן. אתא תהוא נכרי אדליק שרגא אהדרינהו שמואל לאפיה. כיון דחזא דאייתי שטר וקא קרי. אמר אדעתא דנפשיה הוא דאדליק. אהדרינהו איהו לאפיה גבי שרגא:

זוהר בשלה דף ס"א ע"א

דבר אחר אשרי משכיל אל דל. במה תקיפא אנרא דמסכנא קמי קודשא בריה הוא. אמר רבי חייא תוהנהא על האי קרא דכתיב (שם ס"ט) כי שומע אל אביונים יי וכי אל אביונים שומע ולא לאחרא. אמר רבי שמעון בגין דאינון קריבין יתיר למלכא דכתיב (שם נ"א) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ולית לך בעלמא דאיהו תביר לבא כמסכנא. תו אמר רבי שמעון תא חוי כל אינון בני עלמא אתחזוין קמי קדשא בריה הוא בגופא ונפשא ומסכנא לא אתחזו אלא כנפשא בלחודי וקדשא בריה הוא קריב לנפשא יתיר מגופא. מסכנא חד הוה בשביבותיה דרבי ייסא ולא הוה מאן דאשגח ביה והוה הוה אכסוף ולא תקיף בבני נשא יומא חד חלש עאל עליה רבי ייסא שמע חד קלא דאמר טילקא טילקא הא נפשא פרחא גבאי ולא מטו יומוי ווי לבני מתיה דלא אשתבח בהו דיתבי נפשיה לגביה. קם רבי ייסא שדי בפומיה מיא דגרגרין אפותא דקונטא (ס"א דקופתא) אתגבוע זיעא באנפוי ותב רוחיה לגביה. לבתר אתא ושאיל ליה אמר הניך רבי נפשא נפקת מגאי ומטו לה קמי כורסייא דמלכא ובעאת לאשתארא תמן אלא דבעא קדשא בריה הוא לזבאה לך ואכריוו עלך ומין הוא רבי (ויקרא ע"ט א) ייסא לסלקא רוחיה ולאשתארא בחד אדרא קדישא דמינין חברייא לאתערא בארעא והא אתקינו תלת כורסייא דקיימין לך ולחברך. מההוא יומא הוו משגיחין ביה בני מתיה. תו מסכנא אהרא אעבר קמיה דרבי יצחק והוה בידיה פלג מעה דכסף. אמר ליה לרבי יצחק אשלים לי ולבני ולבנתי נפשאן. אמר ליה והיך אשלים נפשיכו דהא לא אשתבח גבאי בר פלג מעה. אמר ליה. בדא אשלימנא בפלג אחרא דאית גבאי. אפקיה ונהביה ליה. אתחזאו ליה בחלמיה דהוה אעבר בשפתא דימא רבא ובעאן למשדויה בגויה. (ויחי ר"ח א) חמא לרבי שמעון דהוה אושיט ידוי לקבליה ואתי ההוא מסכנא ואפקיה ונהביה בידוי דרבי שמעון ואשתזיב. כד אתער נפל בפומיה האי קרא (תהלים מ"א) אשרי משכיל אל דל כיום רעה ומלטהו יי:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Anthologized

מלוטט

A custom of the Jewish People is tantamount

מנהג ישראל תורה. להתעורר לתקן פגם

to law. One [of these customs] is to rouse oneself to correct the blemish of the covenant during these weeks of the Torah portions of Shemot through Mishpatim, in which are described the slavery and redemption of the Jewish People. This time is especially suited for fasting in order to help and benefit in bringing out the light of the sparks of emissions — just as through the suffering in Egypt, the sparks of holiness came out into the light. A man should do this before his days of old age, since he will become weak and unable to fast or afflict himself, due to his age. He should hurry to repent, as is written: (Ecclesiastes 12:1) “Remember your Creator in the days of your youth.” The main thing is to erect fences and restrictions from now on, so that he not come to sin. Then his repentance will be significant and pleasing to G-d. Otherwise, he has accomplished nothing; he is like someone who plants beautiful saplings while holding an axe to chop down that which he just planted. So it is with this. What good does his repentance do, if he does not guard himself and guard his feet from being ensnared another time? Let him cast his burden upon G-d, that He enlighten his eyes to make his repentance a complete one that will be pleasing before Him, may He be Blessed.

Practical Law:

Rambam, Laws of Forbidden Relations, 22

(1) When the incident of Amnon and Tamar occurred, David and his court prohibited seclusion with an unmarried woman. Even though she is not one of the categories of women forbidden by the Torah, she is included in the prohibition of seclusion with forbidden women. Shammai and Hillel prohibited seclusion with non-Jews. Thus, if a man secludes himself with any woman with whom this is forbidden, whether she is Jewish or Gentile, both of them — the man and the woman are punished by flogging for rebellion, and the fact is announced publicly. The exception is a married woman. Even though it is forbidden to seclude oneself with her, if someone does so, they are not flogged, so that it not wrongly be said about her that she committed adultery, which would have the result of

הַבְּרִית בְּשָׁבוּעוֹת אֵלּוֹ שֶׁל שׁוֹבְבִים אֲשֶׁר כְּתוּב בְּהֵן שֶׁעֲבָד יִשְׂרָאֵל וּגְאוּלְתָם וְהִזְמִן מְסוּגָל לְעִזּוֹר וְלִהְיוֹעִיל לְהִתְעַנּוֹת בְּיָמִים אֵלּוֹ לְהוֹצִיא לְאוֹר נִיצוּצוֹת קָרִי בְּשֵׁם שֶׁעַל יְדֵי עֲנוּי בְּמִצְרַיִם יֵצְאוּ לְאוֹר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה. וְעַד שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ יָמֵי הַזְּקֵנָה שֶׁאֵז מִפְּנֵי שִׁבְיָה תֵּשׁ כַּחוֹ וְלֹא יוּכַל לְהִתְעַנּוֹת וּלְסַגֵּף עֲצָמוֹ. יִמְהַר לְשׁוּב בְּדַכְתֵּיב (קהלת י"ב) וְיִזְכּוֹר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בְּיָמֵי בְּחָרוּתְךָ. וְהַעִיֵּקֵר הוּא לְעִשׂוֹת גְּדָרִים וְסִיּוּגִים מִכָּאֵן וְלִהְבֵּא שֶׁלֹּא לְבֵא לְיָדֵי חֲטָא וְאֵז תִּהְיֶה תְּשׁוּבָה חֲשׁוּבָה וּמְרוּצָה דְּאֵי לֹא הָכִי לֹא עֲשֵׂה כְּלוּם וְדוּמָה לְנוּטֵעַ נְטִיעוֹת נְאוֹת וּבִידוֹ גְּרוֹן לְעִקּוֹר נְטוּעַ בֶּן הַדֶּבֶר הַזֶּה מַה יוֹעִיל בְּתִשׁוּבָתוֹ אִם לֹא יִשְׁמֹר עֲצָמוֹ וְשִׁמְר רְגָלוֹ מִלְּכַד פְּעַם אַחֲרָת. וְעַל ה' שְׁלִיךְ יְהִיבוּ יָאֵר עֵינָיו לְהִיּוֹת תְּשׁוּבָתוֹ תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה וּרְצוּיָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ:

הלכה

הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כ"ב

א כְּשֶׁאִירַע מֵעֲשֵׂה אֲמָנוֹן וְתָמַר גְּזֹר דָּוִד וּבֵית דִּינָו עַל יְחִידוֹ פְּנוּיָהּ וְאֵף עַל פִּי שְׂאִינָה עֲרֻחָה. בְּכֻלָּל יְחִידוֹ עֲרִיּוֹת הֵיא. וְשִׁמְאֵי וְהִלָּל גְּזֹרוֹ עַל יְחִידוֹ נְכָרִים. נִמְצָא כָּל הַמְתִּיחֵד עִם אִשָּׁה שֶׁאִסוּר לְהִתְיַחֵד עִמָּה בֵּין יִשְׂרָאֵלִית בֵּין גּוֹיָה מִכֵּין אֶת שְׁנֵיהֶם מִכַּת מִרְדוֹת הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה. וּמִכְרִיזִין עֲלֶיהֶן חוּץ מֵאִשְׁתְּ אִישׁ שֶׁאֵף עַל פִּי שֶׁאִסוּר לְהִתְיַחֵד עִמָּה אִם נִתְיַחֵד אֵין לוֹקֵין שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא לְעִזּוֹ עֲלֶיהָ שְׁזִינְתָה וְנִמְצָאוּ

spreading rumors that her children are *mamzerim* [children of a forbidden relationship]. (2) If a man's wife is with him, he is permitted to be [otherwise] alone with some other woman with whom this would [ordinarily] be forbidden, because his wife watches over him. But a Jewish woman must

not be alone with an עכו"ם, even if his wife is with him, because the wife of an עכו"ם does not watch over him and they have no shame.

מוציאין לעז על הבנים שהן ממזרים: ב כל אשה שאסור להתניח עמה אם היתה אשתו עמו הרי זו מתרת להתניח מפני שאשתו משמרתו אבל לא תתניח ישראלית עם הנכרי ואף על פי שאשתו עמו שאין אשתו של הנכרי משמרתו ואין להם בושה:

BESHALACH FOR TUESDAY

TORAH

בשלה ליום שלישי

תורה

יבין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה דשם ב"ן להשאר בו הארה מוספת הנפש משבת שעברה

ה ואתחנא למלכא דמצרים ארי אזל עמא ואתהפיד לבא דפרעה ועבדוהי לעמא ואמרו מא דא עבדנא ארי שלחנא ית ישראל מפלחננא: י וטקיס ית רתפיה וית עמיה דבר עמיה:

ה וַיִּגַד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם וַיְהִי־פֶןֶךְ לְבַב פְּרַעֲהַ וְעַבְדָּיו אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ מַה־זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי־שָׁלַחֵנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעַבְדָּנוּ: ו וַיֹּאסֶר אֶת־רַכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ

(5) It was reported to the king of Egypt that the people had fled. And Pharaoh and his servants had a change of heart regarding the people. And they said; What have we done, that we sent out Israel from serving us? (6) He harnessed his

RASHI

רש"י

(5) It was reported to the king of Egypt — He sent officers with them, and as soon as the three-day period which they had set to go and return had passed, (see above, 3:18) and they became aware that the Israelites were not returning to Egypt, they came to Pharaoh on the fourth day. On the fifth and sixth days, Pharaoh and his army chased after them. During the night of the seventh day, they entered the sea and the next morning the Israelites sang shirah — God's praises [אז

(ה) ויגד למלך מצרים. איקטורין שלח עמהם וכיון שהגיעו לשלשת ימים שקבעו לילך ולשוב וראו שאינן חוזרין למצרים באו והגידו לפרעה ביום הרביעי. ובהמישי ובששי רדפו אחריהם. וליל שביעי ירדו לים. בשחרית אמרו שירה והוא יום שביעי של פסח. לכך אנו קורין השירה ביום השביעי: ויהפך. נהפך ממה שהיה שהרי אמר להם קומו צאו מתוך עמי ונהפך לבב עבדיו שהרי לשעבר היו אומרים לו עד מתי יהיה זה לנו למוקש ועכשיו נהפכו לרדוף אחריהם בשביל ממונם

ישיר משה]. This was the seventh day of Pesach. It is for this reason that we read the shirah [as the Torah reading] on the seventh day of Pesach. **Had a change of heart** — He changed from the way he was previously when he said, "Get up. Go out from among my people." (12:31) And the hearts of his servants also changed. Before they said to Pharaoh, "How long will this be a snare to us." (10:7) Now they changed their minds to pursue the Israelites on